Ч. 252. Четвер 6 (19) падолиста 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — До ситуациї на Балкані. — Заборчі рухи Англиї в Азиї.)

На вчерашнім засїданю палати послів предложив президент мінїстрів др. Кербер проєкт закона о підвисшеню ухваленого вже кредиту на запомоги з причини нещасть елементарних з 15 на 20 міліонів корон. Мінїстер скарбу предложив буджет на 1904 р. В буджетї прелїміновано на загальні доходи: 1.737,509.000 а на загальні видатки 1.734,771.000 корон. У всїх мінїстерствах, крім мінїстерства скарбу, потреби показались більші як минувшого року. Мінїстерство справ внутрішних жадає 3,406.000 більше, головно на системізацию нових судів і підвисшене платнї урядникам; — мінїстерство краєвої оборони жадає о 1,441.000 більше для краєвої оборони і збільшеня числа жандармерії; — мінїстерство просьвіти жадає о 3,954.000 більше а то на висші школи, на ґімназиї і школи промислові; — мінїстерство торговлї о 3,954.000 більше (рата на участь у виставі в Ст. Люї і на підвисшене платнї для урядників почтових і телєґрафічних); — мінїстерство зелїзниць о 4,988.000; — мінїстерство справедливости о 2,582.000 корон більше.

Насамперед промавляв мінїстер скарбу Бем Баверк і в своїм поясненю до буджету вказав на некористне економічне положенє та неясну політичну ситуацию. Загальна депресия пануюча від кількох лїт в Европі — казав бесїдник — відбила ся також і на Австриї. До того прилучила ся також непевність торговельна внаслідок незалагодженя угоди з Угорщиною. Дальше зазначив бесїдник, що в послїдних 7 роках видано на само підвисшене платнї 90 міліонів корон, а наконець просив, щоби палата помагала єму удержати порядок і рівновагу в буджетї.

Опісля промавляв президент мінїстрів др. Кербер. Ледви що відозвав ся, як молодочеський радикал крикнув: Що, ви ще тут? Ідїть до Будієвиць та дайте ся там іменувати почетним горожанином. — Др. Кербер заявив, що з декларациї, яку він зложив підчас послїдної дискусиї над предложенєм о рекрутах, в справі відносин обох половин монархії до справи спільности армії, не може нїчого відкликати. З австрийских і угорских законів виходить ясно, що ті, котрі робили угоду, мали на оції гадку утвореня спільної армії для монархії, з застереженем одностайної управи і внутрішної орґанїзациї армії для Цїсаря. Дальше вказував др. Кербер на найважнїйші задачі економічні, котрі мусять бути залагоджені. До виконаня тих задач треба конче, щоби прийшло до угоди з Угорщиною. В справі політичного положеня запримітив др. Кербер, що то річ неможлива, щоби обструкция стала ся тревалою політичною методою, позаяк держава мусить дбати про свої господарскі і культурні потреби. Обструкция грозить небезпечностию як конституциї так і автономії та свободі горожан.

По промовах ще кількох бесїдників ухвалила палата відкрити дискусию над бесїдою д-ра Кербера та постановлено, що слїдуюче засїданє має ся відбути в пятницю.

Сербским послом при віденьскім дворі іменований бувший президент мінїстрів др. Михайло Вуіч. Він був вже у мінїстра справ заграничних ґр. Ґолуховского і просив, щоби той виробив єму авдиенцию у Цїсаря. Один із сотрудників „Pol. Korr.“ розмавляв з Вуічем о ситуациї на Балканї, а той так сказав: Султан повинен би в своїм власнім інтересї сповнити жаданя обох союзних держав і тим способом перевести чим скорше орґанїзацию адміністрацийного апарату, який постановлено завести. Сербія потребує незакаламученого спокою в своїм сусїдстві, щоби могла успішно переводити свої культурні, фінансові і економічні задачі. Та на жаль вісти, які надходять до Білграду, доносять о страшній нуждї в тих сто-

6

ЗБИРАЧКА ОЛИВОК.

Кретийске оповіданє.

(З новогрецкого — Арґіріса Гефталїотіса).

(Дальше).

XI.

Не минуло й години, коли до низшої, християньскої частини села прибігла жовта як сірка Асіма, тремтячи з жаху на цілім тілї. Она що-йно вийшла на поле Гусеіна збирати оливки, аж тут по цілій околици рознесла ся вість про друге убийство. Про перше она дізнала ся, заким вийшла від тітки, і догадала ся зараз всего.

— Або Міхаліс — мовила до себе, ідучи на роботу — або Дімітрі. Міхаліс не може бути, бо той бавив ся з ним вчера. Певно Дімітрі, той не показував ся з лютости у Міхалини нї одного нї другого вечера. То Дімітрі. Добре заїхав гордовитому дурникови! Нехай знає.

І коли она ішла на посїлість Гусеіна, єї божеска краса була така змінена, як зміняє ся через хмари небо. Бувають хвилї, коли женщина прибирає такий вид, що здає ся, так она буде виглядати на старість, зморщена і без принади. Так виглядала й Асіма в тій хвили.

Але тепер, коли на вість про друге убийство єї напав страх, єї, одиноку християнку там поміж Турками, що всї казили ся з причини нечайного злочину — тепер Асіма, коли так скакала поміж корчі та камінє, виглядала як струнка, жвава серна, за котрою гонить голодний хижий зьвір.

Всунула ся до хати тітки. Застала єї, як збирала ся на похорон.

Тітка Паскалїя славилась задля своїх поросят і ходила радо до церкви, але дальше поза се єї розум не сягав. Чула щось про смерть Панаґоса, але щоби зробити з два а два чотири, сего тітка Паскалїя не втяла. Она думала лиш над тим, щоби піти на похорон, і накладала якраз чорну хустку на голову, коли війшла Асіма.

— Що ми тепер пічнемо, коли Турки роздратовані а ми сидимо на самім кінци села! — каже до Асіми, коли почула про друге убийство.

— Турки не зїдять твоїх свинок, не бій ся. Іди спокійно на похорон. Чекай! Я іду також.

Она думала, що буде лїпше піти також на похорон, коли вже утекла Туркам, і держати з християнами на случай, колиб вибухла війна. Накинула на себе чорну одїж і обвинула ся в чорне сукно; стала чудова, не знаючи про се і вибрала ся з тїткою в дорогу, охоловши трохи з переляку.

Заким прибули до церкви, Асіма довідала ся про всьо. Всї християни знали про дїло Дімітрія. Та й що се шкодило, що знали? Всї годили ся в побоюваню Турків, женщини і мужчини. Хто з них зійшов би з розуму, щоби на него доносити!

На годину перед полуднем принесено небіщика; на переді церковні хоругви, відтак о. Харалямбос, що сьпівав з кадильницею в руцї, відтак домовина, несена чотирма гарними парубками, дальше жінки з родини, між ними чорно одїта, неутулима Васіліка, що заводила як нанята плачка, пані Фроса, похилена в слезах, сестри небіщика, всї пригноблені, та богато инших. Здавало ся, що сходить на дім цїле військо.

Коли похорон наближив ся до церковних дверий, де стояло кілька женщин з низшого сусїдства і дожидали, аж він перейде, щоби до него прилучити ся, оден пізнав Асіму, якраз той, що попередного вечера в гостиници сказав про свого братанича, що Асіма вішала ся єму на шию, і бризнув їй лайкою в очи.

Асіма здивувала ся. Думала, що єї пізнали, а колиб навіть і не пізнали, то не довго потреває, аж вирве ся котра і єї зрадить, що се она перша пустила смертельну клевету, і тому постановила сейчас, заким скінчить ся парастас, удати ся до турецкого села і знайти спосіб, якби порозуміти ся з Турками.

Она схилила ся до своєї тітки, сказала їй, що вертає назад до роботи і пішла просто до дому Гусеіна. Він повернув саме з дому Гасана, котрого жінка положили по серединї і оплакували. Був чорний від грижі та люти. Єго аж трунуло добути ножа і вгородити єго Асімі в груди, коли єго дикий зір стрінув ся з нею.

— Маю убийника! — кричить до него з трудом. — Ледви дихаю, так бігла, щоби донести свому панови.

ронах Македонії, де була ворохобня і єсть дуже велика обава, що з весною вибухне ворохобня знову, скоро до того часу держави не постарають ся о то, щоби дотичний апарат вже якийсь час функціонував, та скоро нещасливим людям в сій части турецкої держави не подасть ся якоїсь помочи і не розбудить ся в них нового довіря в будучність. З другої же сторони можна би після Вуіча сподівати ся скорого поліпшеня ситуациї на Балкані, як би лиш були переведені бажаня держав.

Анґлія не хоче остати ся позаду за Росиєю і спішить ся забирати в Азиї, що ще дасть ся забрати. Бюро Райтера доносить іменно, що анґлїйский полковник Юнґчусбанд має вже в найблизшім часї посунути ся з войском в глубину Тібету на 150 миль від Льгаси і в сій справі конферував вже з віцекоролем в Сімлї. Правительство в Льгасї зиов роздїляє межи людий велике множество карабінів та взиває їх до війни против Анґлії. Тибетанцї сподівають ся помочи Росиї та числять на союзників в Непалю.

Новинки.

Львів дня 18 го падолиста 1903.

— Затверджене вибору. Є. В. Цїсар найвисшою постановою з дня 4 с. м. затвердив вибір Людвика Рамулта, властителя більшої посїлости в Двернику на маршалка і дра Ів. Струтиньского, адвоката в Лїську на заступника маршалка ради повітової в Лїську.

— Є. Е. п. Маршалок краєвий ґраф Стан. Бадені виїхав на кільканайцять днів до Відня.

— Радник Двора, інжинер п. Стан. Косиньский виїхав передвчера зі Львова до Самбора, а звідтам на Старий Самбір, Турку до границї краю коло Ужока, для оглядженя робіт на будуючій ся під єго управою зелїзници Самбір-угорска границя. Та інспекцийна подорож займе тиждень часу.

— Знижка почтових оплат. Дирекция почт і телеґрафів доносить: Після розпорядку мінїстерства торговлї з дня 26-го жовтня с. р., знижено з днем 1 падолиста с. р. оплату почтову за почтові посилки від ваги до 5 клґр. і за перекази в обороті з краями окупованими. — Знижене порто від згаданих посилок фрахтових на австро-угорскій териториї і країв окупованих включно виносить тепер до 500 ґр. 60 сот.; над 500 ґр. до 5 клґр. 80 сот. — Від переказів виносить тепер почтова належитість: до суми 40 кор. — 20 сот., над 40 до 100 кор. — 30 сот., над 100 до 600 кор. — 90 сот., над 600 до 4000 кор. — 1 кор. 50 сот.

— Дві лїцитациї табулярних посїлостий оголошує окружний суд в Коломиї. Іменно дня 15 грудня відбуде ся лїцитация дібр Гавриляк, а дня 16 грудня дібр Підвербцї. Найнизша цїна обох посїлостий з приналежностями по 301.000 кор.

— Із Стрия. Торжественне отворене філії львівского тов. ґімн. „Сокіл“ в Стрию, відбуде ся в недїлю дня 22-го с. м. з отсею проґрамою: 1. Торжественне Богослужене о годинї 9 рано. 2. Загальні збори о 2 год. пополудни. 3. Концерт з представленєм (силами „Львівского рускoго театру“). 4. Комерс. — Проґрама концерту і представленя: 1. Ярославенко-Коссак: Марш Соколів руских. Хор мужеский з орхестрою. 2. Промова. 3. Представлене руского театру „Невольник“, історичний образ в 5 діях зі сьпівами і танцями Кропивницкого. 5. Вербицкий-Шевченко: „Завіщане“ басове сольо і 2 хори мішані з орхестрою, виконають артисти руско-народного театру. 5. Закінчене: образ з живих осіб. — Цїни місць (на концерт і представлене): Крісло І-рядне 2 кор., ІІ-рядне 1 кор. 60 сот., ІІІ-рядне 1 кор. 20 сот. Партер 1 кор., для селян, учеників і войска 50 сот., ґалерия 50 сот. — Початок о 7-ій годинї вечером.

— Заходом тов. руских женщин в Перемишли відбуде ся в пятницю дня 26 с. м. відчит п. Ф. Вовка, професора суспільних наук в Парижи. Читати буде про передісторичні початки штуки у західній Европі і на Українї. Відчит відбуде ся в сали маґістрату, Початок відчиту о год. 6½ вечером.

— Слухачі ческої політехніки. В Празї відбули ся в тамошній політехнїцї збори студентів в присутности проректора. Мимо остороги проректора, студенти постановили з причини недостачі саль в політехнїцї не ходити на виклади, позаяк саля для викладів про будівництво може помістити ледви 60 слухачів, підчас коли всїх записаних єсть 332.

— Дезертири. На інспекцию полїцийну зголосив ся передвчера з браку средств до житя 22-лїтний дезертир з російскої пограничної сторожи Симеон Степенко. Дезертира віддано до полїцийних арештів. — Команда 30 полку піхоти повідомила полїцию, що з касарнї на цитадели утїк вчера новобранець 1-ої компанії Іван Барчишин, родом з Винник, столярский челядник. Барчишин єсть низького росту.

— Самоубийство. Нинїшної ночи відобрав собі житє, отруївши ся, бувший секретар маґістрату у Львові Лев Дзюбиньский. Візваний на ратунок лїкар сконстатував смерть. Причиною самоубийства були довги.

— Четверняки. З Сувалок, в королївстві польским доносять до „Варшавского Дневника“, що в селї Миколаєвску видала на сьвіт 35-лїтна селянка Франц. Янулевичева дня 1, 2, 3 і 4 жовтня с. р. по черзї 4 хлопцїв, з котрих три доси жиють, а четвертий уродив ся вже мертвий. При тім послїднім віддала житє і нещастна мати.

— Крадіж у академика. Онодї в ночи дібрав ся якийсь незнаний злодій до мешканя слухача IV. р. фільософії, п. Івана Авґустиньского, що мешкає при площі Домбровского ч. 8 у Львові і забрав з комнати всьо, що тілько дало ся взяти. Коли п. Авґустиньский вернув до дому, не мав навіть спати на чім, бо злодій забрав і постїль. Шкода виносить кількасот корон.

— Джума. В Ріо де Жанейро, в Бразилії, лютить ся джума. Минувшого тиждня померло на ту пошесть 23 осіб, занедужало 66, а під лїкарским доглядом було 130 осіб.

— Ну, хто сей убийник? Якби ти носила рушницю, я думав би, що се ти, облуднице! Инший християнин нинї тут не показував ся.

— Діміврі! Пан Дімітрі! Міхалїсів брат!

— Іди до середини і їдж. Скорше, ти клеветнице, скорше! Але як брешеш...

— Збрехати? Тут! — І она перехрестила ся.

— Геть звідси, суча доню! Ще сьмієш виходити з твоїм нужденним хрестом?

І Асіма щезла.

XII.

Сонце хилило ся і було ще дві години до заходу. Всї своляки зібрали ся в домі Янїса, щоби розважити опечалених, о скілько самі не потребували розради, що така гарна як образ лелїя упала та зівяла. Навіть Міхалина, що дійстно любила єго як брата, взяла собі так до серця, що не пустила Міхаліса на хвилю від себе. Хотїла єму розказувати і знов розказувати, про забави і веселощі, про сьміхи, єго доброту і єго золоте серце, аж тут приходить чорна смерть, щоби все знищити і вкрити темрявою. І хто ще піде нинї та замкне ся в своїм домі? Всї, всї мають лишити ся нинї вечером в домі Янїса, там переночувати і роздумувати про те, що минуло ся, а може они знайдуть розраду.

Кожде слово глубоко опечаленої Василїки врізувалось обосїчним ножем в нутро Міхаліса. Пекло, яким була єго душа, стало ще страшнїйшим завдяки бажаню Василїки, щоби провести ніч в домі Панаґоса. Що єму почати? Став пити вино, чейже затулить ся кровава рана в єго серци.

Між тим Дімітрі підвів ся, щоби вийти.

— Куди? — спитали мужчини.

— Побачити, що чувати нового у Турків. Вийшов на двір, попри гостинницю і порозумівши ся з кількома иншими, подав ся в сторону турецкої дїльницї, бездорожними околицями і скочив наче заяць до корча ожин, яких двіста кроків від дерев Сулеймана.

Збирачки були при роботї. Але Турка не було нігде видати.

Дімітрі роздумував, чи має іти поперек лїса і відтак поза иншими деревами, через мур кинути оком до турецких домів, щоби побачити, що там робить ся, а опісля зійти на діл тайною стежкою, якою ходила Асіма.

І коли він ішов навпростець і скакав зручно від корча до корча, від дерева до дерева, як швидконога зьвірина, нараз грянув вистріл! То був Сулейман, що випалив до него з крийвки, завдяки хитрій збирачці оливок, котра слїдила єго від години і не спускала з ока. Дімітрі перехилив ся і упав на землю, заким вспів вистрілити з власної рушницї.

Турок відрубав єму голову, овинув вподерту хустину і розмахнувши за привязаний шнурок, кинув далеко на діл до жерела, куди християнки ходили що вечера по воду. Хустина пустила і летїла лиш до половини дороги, зате голова котила ся дальше і ударяла ся о каміне, аж доки не попала в місце, куди хотїв Турок. Зиірнували се по страшнім крику на долї, де мусїли єї найти.

— Лиши ся нинї тут на горі — відозвав ся до Асіми і затягнув безголовий кадовб в корчі. Тут не найшли єго ніколи.

Мимо лютости, що того дня поховали Гасана, Турки так ликували над своєю пімстою, що того самого вечера устроїли в осьвітлених смолоскипами леговищах справдїшний бенкет. Кобзи і сьпіви було чути аж до низшого кінця села, коли розпочали обхід та звелїли стрункій Асімі по середині танцювати. Приглядали ся їй з дикою радістю, пожирали єї своїми очима і моргали похітливо, коли она схилила ся і колисала скрученими раменами, коли усьміхала ся і глядїла на землю, вигинаючи свої принадні члени, а відтак на хвильку зупиняла ся тихо, приголомшуючи їх очима, що жеврїли відблиском смолоскипів. Робила те все їм до вподоби. А колиб схотїла, то не потребувала зовсїм танцювати і навіть виходити, щоби розвеселяти їх своєю принадною присутностю. Але Асіма мала заплатити турецку ласку дорожше; вже Гусеін укладав собі плян: хотїв заховати єї для кісамійского паші.

Тимчасом на долї, в християньскій дїльницї настали опять зойки і падканя, женщини кричали і били ся в груди, мужчини лютували і бісили ся як божевільні, коли принесено голову Дімітрія, вкриту кровію і землею, змінену від ран, які одержала, коли котила ся по склонї гори. Засумоване товариство вибрало ся з дому Янїса і всї перенесли ся до Фроси.

То була розумна женщина. — Я прочувала сесе нещасте — сказала — я бачила се вже за молодих лїт, Бог знає, а як часто ще буду ще переживати і оплакувати!

Тоді схопив ся Міхаліс і вибіг на двір глядати небіщика. Та годї. Підійти аж до турецкої дїльницї було небезпечно, а він не мав ніяких лихих намірів. Скочив до гостинницї, щоби побачити, що діє ся. Там ходило все на головах. Він здобув ся на рішучість і сказав їм, що не сьміють рушити ся, инакше не стане камінь на камени, а дерево на корени. І хоч би ще десятьох упало з засїдки, то на се тепер не пора. Їх година ще не вибила, они не потребують заходити ся.

— А що-до чатів, то черга на мене — сказав дальше, глядячи на здивованих селян. — Черга на мене і іду зараз, заким пронюхають баби.

Він почастував їх і вийшов. Убгав собі в голову застрілити кого-небудь, нехай се буде, хто хоче, коби лише християни мали спокій. Отже він видрапав ся в гору і при сьвітлї місяця підійшов аж до місця, де збирають ся магометани. Тут з досить близька вимірив на одного, що стояв трохи з боку, випалив і — Гусеін упав на землю, заким ще єго куля діждала ся рана.

Сейчас поспішив назад до гостинницї і розповів, що стало ся. Відтак до тїтки Фроси

— **Самоубийство божевільного.** З Парижа доносять, що 25-лїтний слухач інжинерскої школи ґр. Кормош, родом з Угорщини, в приступі божевільности поранив там оногди вистрілом з револьвера трох людий, а відтак сам відобрав собі житє.

— **Жебрацкий страйк** вибух у Великім Кечкеметї. Тамошні жебраки і калїки не хотять замешкати в приютї, який що йно вибудовало їм місто. Депутация сего честного товариства заявила маґістратови, що они волять свобідне житє і необмежені доходи з жебранини, а навіть готові зречи ся підмог, які виплачує їм управа міста. В Кечкеметї, видко, не зле бути і жебраком.

— **Загадочний злочин.** Цїла італїяньска праса займає ся тепер дуже горячо загадочним злочином, довершеним в Римі. Адвокат Юліо Розада оженив ся проти волї своєї матери з молодою панною, Матильдою Паольнї і помимо доконаного факту не міг нїяк улагодити матери. Справу погіршили ще спори о маєток. Дня 13 мая с. р. вийшов Розада з материю на прохід; від того часу не бачив уже нїхто більше панї Розади. Одні розказують, що син убив матїр, а її тїло вложив в пачку і вислав до Палермо, инші знов припускають, що Розада кинув матїр до кирницї, в глубинї катакомб. Сей послїдний здогад набирає імовірности, бо та кирниця була зруйнована і прикрита заваленим склепїнем. Полїция взяла ся до розкопуваня руїн. Розада зник нагло, щоби уникнути арештованя.

— **Добре їли!** В угорскім соймі, як звістно, розпочала ся оногди на ново обструкция і з тої причини засїданє тревало через ніч до 3-тої години досьвіта. Згаданої ночи продано в соймовій реставрациї харчу і напитків за 5010 К, а трафіка в соймовім будинку продала товарів за 1090 К; кухня видала 287 порций ґуляшу, 318 порций баранини з рижем, 118 порций вепровини, 214 порций фашерованої капусти, 185 порций ковбаси, 600 булок, 412 канапок із шинкою, 609½ лїтрів пива і 145 лїтрів вина.

— **Шалений убийник.** З Познаня доносять, що від кількох днів нападає там якийсь незнакомий мужчина вечерами дївчата і задає їм рани ножем. В пятницю вечером напав він на ул. Кармелитскій недалеко церкви Божого Тїла одну 18-лїтну дївчину і розтяв її острим ножем праве удо аж до кости. Тяжко ранену дївчину відвезено до міского шпиталя. В суботу вечером напастував той сам чоловік якусь дївчину на Цьвітовій улици, однак сим разом мусїв утїкати перед публикою. Небавом опісля арештовано якогось незнакомого мужчину, однак та дївчина не могла пізнати в нїм напастника. Імовірно напастник єсть хорий на умі.

— **Померли:** Франц Пишек, нотар у Львові, предсїдатель нотарияльної палати, дня 15 с. м., в 73-ім роцї житя; — Євгеній Лотоцкий, професор ґімназиї Франц Йосифа у Львові, в 32-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Gazeta Lwowska“ з дня 15 с. м. оповіщує розписанє лїцитацийної продажи старих материялів, узисканих в окрузї ц. к. Дирекції зелїзниць державних у Львові. Оферти належить вносити найдальше до 12 год. в полудне дня 31 падолиста с. р. до висше згаданої ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові. Услівя подані суть в „Gazet-і Lwowsk-ій“ а можна їх одержати також в бюрі для справ варстатових Дирекциї.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 15 падолиста: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·20 до 8·30; жито 6·60 до 6·85; овес 5·60 до 5·80; ячмінь пашний 5·15 до 5·30; ячмінь броварний 5·60 до 6·—; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до варения 7·50 до 9·—; вика 5·— до 5·25; бобик 5·30 до 5·50; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·50 до 6·80; хміль за 56 кільо 175·— до 180·—; конюшина червона 53·— до 60·—; конюшина біла 60·— до 75·—; конюшина шведска 45·— до 60·—; тимотка 18·— до 21·—.

ТЕЛЕГРАМИ.

Віденъ 18 падолиста. Стан здоровля міністра просьвіти дра Гартля поліпшає ся постепенно.

Почдам 18 падолиста. Виданий вчера бїлетин о станї здоровля цїсаря Вільгельма зазначує, що позаяк рана на лївій голосници гоїть ся нормально, то дальших бїлетинів вже не буде ся видавати.

Ґрац 18 падолиста. При доповняючих виборах до ради громадскої з III округа перейшла лїста социяльно-демократична.

Віндзор 18 падолиста. Італїяньска королївска пара приїхала тут о 4 год. по полудни. Повитали їх король і королева анґлїйскі.

Софія 18 падолиста. Урядова болгарска аґентия телеґрафічна доносить, що всї вісти о якімсь заговорі офіцирів болгарских в тій цїли, щоби викликати війну з Туреччиною, суть безосновні і неправдиві.

Надіслане.

Вп. Панове Господарі!

Купуйте від християн краєві вироби а то, добрі **Млинки** до чищеня збіжа з движимими ситами „Нового моделю“, широкі 24 цалїв, в цїні 25 до 30 і 35 зр. — **Плуги** до орания, котрі орють на якій небудь колїсницы, по 10 зр. і висше. — **Колїсниці** до плугів сильно оковані по 6 і 7 зр. — **Плужки** до підгортаня бараболь цїлком зелїзні по 8, 10, 12 і 15 зр. — **Значники** чотирорядові сильні, оковані, до робленя знаків на ряди під бараболї по 5 зр. — **Рала і Гаки** до зрушування рілї і витяганя перею по 10 і 12 зр. — **Січкарнї** всякого рода по 26, 30 і 36 зр. **Млинки або жорна** до меленя збіжа на муку, корбові з двома каменями, цїлком зелїзні по 40 і 50 зр. — Всякі молотїльні доставляю також по низьких цїнах. — Вироби суть власні і випробовані. Поручаюсь дальшій ласкавій памяти і замавляти прошу під адресою:

Іван Плейза
в Турцї під Коломиєю.

Тепер скажу, як робить ся замовленє на ріжні знаряди. Декотрі П. Т. господарі хотїли би собі замовити і спровадити деякі знаряди, але не знають в який спосіб. Робить ся так, що купує ся почтову картку кореспонденцийну за 2½ кр. і пише ся так: Вп. П. Прошу менї надіслати: плуг за 10 зр., млинок за 30 зр., січкарню за 26 зр., або що иншого, за цїну ту а ту, під поданою адресою. (Тут виписує ся четко імя і назвище, місце замешканя, почта і стация зелїзниці). Гроші зложу при відборі знаряду з зелїзниці, (або пересилаю переказом). — Адреса до мене:

Іван Плейза
в Турцї під Коломиєю.

Галя авкцийна

Львів, пасаж Миколяша

приймає всякі предмети вартістні, як дорогоцїнности, обставу, оружия, дивани, фортепяни і взагалї дїла штуки і старинности.

Вистава отверта цїлий день від 9-тої години рано до 7½ вечером.

Вступ вільний.

Лїцитациї два рази тижднево, в понедїлок і в четвер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

і там також сказав, що куля припала, кому слїдувало. Голову Дімітрія принесли тепер до церкви, щоби о. Хараламбос відправив потрібні молебни. Так хотїла стара, щоби Міхаліс не дуже смутив ся.

Міхаліс схилив ся до своєї жінки і шепнув їй, щоби ішла з ним до дому, бо має їй щось сказати. Фроса, що знала про все, радила їй також пїти і відпочати по так многих зворушенях.

Стара здогадала ся. Міхаліса, що ходив як пяний, не вином, але зворушенєм кровавого дня, серце вправдї не болїло. Коли валить ся нещастє, душевний біль уступає, виступає зате неустрашимість розпуки. Чотири убийства довершено одного дня, а два з них лише з єго рушниці, до того одно було братоубийство, а все таки єго серце було як з зелїза. Єго не тронуло нїчо. Та глубоко в єго нутрі гриз єго заєдно червак, журба Васілїкою. Що буде з єго жінкою, як що скоїть ся? Тому хотїв тепер задержати єї цїлу страшну ніч при собі, начеб щось єму віщувало, що буде се може послїдна ніч.

І справдї так було! З одної сторони він ішов з дорогою Васілїкою до дому, а з другої бішені Турки вислали Асіму, щоби вислїдила, хто дав послїдний вистріл.

Асіма побігла до тїтки і по натяках старої сейчас відкрила виновника. Сказала старій, що іде пильнувати в ночи гарему Гусеїна, бо так вже обіцяла ся, ну, та й їсть єго хліб. Стара кричала, та хто єї слухав! Асіма пішла і удала ся просто до турецкої дїльниці.

Що стало ся на другий день рано, не тяжко відгадати. Міхаліса найдено неживим, трохи подальше від дверий, коли вийшов до церкви, щоби засьвітити на гробі Дімітрія лямпадку. Ті самі історії, та сама нужда, та сама біганина. Цїле село перемінило ся в пекло, де всї, християни і Турки, мужчини і женщини, вили та стогнали як нещасні душі. І крізь ті голоси та зворушливі падканя роздавало ся найбільше голосїнє Васілїки, що пострадала так нечайно чоловіка. Скали тріскали від єї розпучливого крику, коли принесено тїло Міхаліса.

Фроса замкнула свій пустий дім і пішла на діл до вдовиці по Міхалісї, щоби розважати єї горе фальшивими потїхами.

XIII.

В слїдуючих двох, трех днях чатували на себе взаїмно, оден вистріл ішов за другим і по обох сторонах падало чим раз більше трупів. Остаточно полягло пять осіб з родини Панаґоса, дальших пять з родини Міхаліса і около десять Турків. Всьо надїло жалібну одїж, начеб вибухла яка пошесть.

Вість про се дійшла до уший пашї. І на порученє пашї епископ написав до сьвященика та вислав урядника, щоби перевів слїдство і викрив виновника. О. Хараламбосови, ледви живому зі страху, а може й з вічної відправи панахид, при єго пригнобленю і не прийшло крізь голову, застановити ся і розслїдити корінь лиха разом із землею, в якій оно стремить, щоби може в сей спосіб лихови зарадити. А що-до инших мешканців села, де там був час або голова міркувати над лихом і приглядати ся єму, чи нема на него ради! Всї бігали довкола як божевільні, всї спали на ногах, заєдно підозріваючи, чатуючи та стріляючи.

Коли прибув урядник з паперами і зайшовши до о. Хараламбоса, став єго розпитувати про всякі подробиці страшної справи, спитав також случайно, чи між Турками нема якого християнина або християнки. Він не міг собі уявити, щоби турецкі кулї падали в таким порядку і з таким знанєм поміж християн та щоби Турків хтось не повідомляв.

(Конець буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телифона число 527).